

“Ik heb
nog zo *veel*
dromen”

SCHRIJVER, COLUMNIST, PRESENTATOR

DAPHNE DECKERS

---

*Het jaar begon goed voor Daphne Deckers (51). In februari vloog ze naar Los Angeles voor de première van een film waarin dochter Emma een hoofdrol speelt. Zelf keek ze uit naar de verfilming van haar boek *Alles is zoals het zou moeten zijn*. En toen kwam corona...*

Interview LIDDIE AUSTIN *Fotografie* PETRONELLANITTA

Ineens was er wel veel niet meer zoals het zou moeten zijn. Ziek werden ze gelukkig niet, maar verder veranderde er dankzij Covid-19 van alles in huize Deckers-Krajicek. “Emma, die al drie jaar in Los Angeles woont, kwam halsoverkop naar huis”, vertelt Deckers op een Amsterdams terras. “Alec, die tennisser is, was ook thuis, want er worden geen toernooien gespeeld. Dus ineens had ik weer twee kinderen, nou ja: volwassenen, van 22 en 20 thuis wonen. Ze werden er spontaan weer 12 en 10 van. Iedere dag om vijf uur kwam de vraag: ‘Wat eten we?, wat eten we?!?’ Aan wie zou die vraag gericht kunnen zijn? Richard en ik waren er alweer jaren aan gewend om ons eigen plan te trekken: de ene keer maken we iets van Hello Fresh, de andere keer nemen we gewoon een boterham met een kommetje soep. Ineens waren we weer met z’n vieren, met ieder eigen smaken en verlangens: Emma is vegetariër, Alec eet dit wel en dat niet. Mijn lege nest, waaraan ik net goed gewend was, was in één klap weer vol.”

“Mijn lege nest, waaraan ik net gewend was geraakt, was in één klap weer vol”

Liefdesverdriet

Ieder gezinslid had zo zijn eigen onzekerheden. “Emma weet niet wanneer ze weer terug kan naar Amerika en wanneer ze haar vriend met wie ze samenwoont weer zal zien – hij is naar zijn ouders in Australië vertrokken. Ze was in de running voor twee filmrollen deze zomer, maar die films gingen niet door. Maandenlang volgde ze ’s nachts lessen, want de studie in Amerika ging online door. Alec traint voor toernooien die er niet zijn. Zijn Engelse vriendin, een meisje dat in Amsterdam studeert, is ook naar huis. Ik heb dus twee kinderen – volwassenen dus – met liefdesverdriet in huis. Ze werken hard om hun dromen waar te maken, en pats: de bodem werd eronder vandaan geslagen. Het is moeilijk om je kinderen zo te zien worstelen.” Ook Richard, directeur van een tennistoernooi, had last van de coronacrisis. “De overheid heeft gezegd: totdat er een vaccin is, zijn er geen festivals of sportwedstrijden. Nu is het ABN Amro World Tennis Tour-

nament toernooi pas in februari, maar zal dat doorgaan? Met of zonder publiek? Voor zijn foundation die playgrounds aanlegt in aandachtswijken, organiseren we elk jaar een grote *fundrasing*, die kan dit jaar ook niet doorgaan. Dat is voor de begroting van de foundation een enorme klap.”

Emotioneel vliegpapier

Intussen hield het virus huis. “Veel van mijn vrienden zijn zzp-ers en zij zagen hun werk helemaal opdrogen. Ik ben in de gelukkige omstandigheid dat ik deze crisis financieel kan uitzingen, maar de kaalslag in de culturele sector heeft me enorm geraakt. En dan waren er natuurlijk de beelden en verhalen van mensen die echt met corona te maken kregen. Die beelden van patiënten in coma op de IC’s... Mensen die geen afscheid van elkaar konden nemen... Ik vond het hartverscheurend. Ik ben een soort emotioneel vliegpapier, ik trek me altijd alles heel erg aan. Het was heftig. Ik voelde me al schuldig als ik even keurig op anderhalve meter boodschappen deed. Of als ik met een vriendin in het park op een bankje ging zitten, ieder aan een kant, met de thermosfles tussen ons in. Het was fijn om haar te zien, maar aan de andere kant had ik ook het gevoel dat ik iets illegaals aan het doen was.”

Geen wonder dat haar schrijven even niet zo soepel ging. “Veel mensen zeiden tegen me: maar jij bent schrijver, daarvoor heb je nu alle tijd. Tijd wel, maar mijn hoofd was te vol.” Zij had haar eigen onzekerheid: was er eindelijk een boek van haar verfilmd, gingen de bioscopen dicht. “De opnames waren allemaal al vorig jaar, dit jaar zou de film uitkomen. Acht jaar was ik bezig geweest om dat boek verfilmd te krijgen, nu was het eindelijk zover, de film is hartstikke leuk geworden, en dan gebeurt er dit.”

Toeval of niet?

Toeval of niet: *Alles is zoals het zou moeten zijn* gaat uitgerekend over een leven dat anders uitpakt dan gepland. Kaartte ze in haar boek dat thema aan omdat het iets is waarmee ze zelf worstelt? “Dat is wel heel filosofisch gedacht. Nee, bij het schrijven ga ik veel pragmatischer te werk. Ik zoek naar botsende karakters en drama. Ik schrijf hopelijk grappige boeken, en zonder drama heb ik geen humor. Ik vind het leuk

“TOEN IK VIJFTIG WERD, NAM IK ME VOOR NIEUWE DINGEN TE BLIJVEN PROBEREN”

om na te denken over wat iemand gaat doen als hij alles kwijt is. Mijn hoofdperson Iris is als klein kind door haar vader in de steek gelaten, en sindsdien heeft zij dat perfecte plaatje in haar hoofd: ik wil een gezin met een vader erbij. Als haar vriend vlak na de bevalling weglloopt, beseft ze: als ik niet wil dat de geschiedenis zich gaat herhalen, zal ik iets aan mezelf moeten doen. Dat vind ik een interessant onderwerp, want we leven in een tijd waarin we denken – of in ieder geval dachten – dat alles maakbaar is. Iris moet het leven leren accepteren zoals het is, niet zoals het zou moeten zijn. Dat is een les waaraan we ook in deze coronatijd iets zouden kunnen hebben. We waren voordat dit begon allemaal bezig met mindful leven, stillertraites, meer tijd voor jezelf. En toen denderde die pandemie als een soort vrachttrein door ons leven. De theorie hebben we gehad, dacht ik tijdens de lockdown regelmatig, dit is het praktijkexamen. Kunnen we echt loslaten? Zijn we echt mindful, nemen we het leven wel zoals het komt? Maar goed, heel eerlijk: nee, zichzelf kon dat niet. “Mijn moeder, die ik maandenlang niet heb kunnen zien, had zich vrij snel bij de situatie neergelegd. Ze zei: We zitten dit gewoon uit.’ Ze redde zich met veel André Rieu draaien, bonbons eten en een beetje in de tuin werken. Haar generatie kan dat nog. De mijne gelooft meer in die maakbaarheid van het leven. We pakken het aan, tegenslagen zijn niet erg, alles is een kans. Dat was aanvankelijk ook mijn opstelling, maar die botste op corona. Je kon doen wat je wilde, maar er gingen veel mensen dood en het leven stond stil. Ik ben er best lang tegen in verzet geweest. Ik bleef maar denken: ik vind dit moeilijk, is er niets wat ik kan doen? Het heeft drie maanden geduurd voordat ik tot de conclusie kwam: je kunt niks doen. Laat het los.” ▷

WIE IS DAPHNE?

Daphne Deckers (1968) is schrijfster en presentatrice. De verfilming van haar debuutroman *Alles is zoals het zou moeten zijn* (2012) draait nu in de bioscopen. Daphne is getrouwd met oud-tennisprofessional Richard Krajicek en samen hebben ze twee kinderen: actrice en studente Emma (1998) en tennisser Alec (2000).

Lichter

Zoals dat gaat: net toen ze had geaccepteerd dat ze er niks aan kon doen, dat het leven tijdens corona was zoals het was, ging het land weer een beetje open. “Het werd allemaal weer wat lichter”, zegt ze. “Het gekke is: als ik van tevoren had geweten dat die hele lockdown maar drie maanden zou duren, had ik er ook een beetje van kunnen genieten. Ik had me er minder druk over kunnen maken, me er meer aan kunnen overgeven. Nu ik erop terugkijk, ging het best snel voorbij.”

En toen kwam ook nog het bericht dat de film gewoon in de bioscoop zal gaan draaien. “Voor mij is dat een cadeau, want ik ben zo blij met die film. Toen ik hem voor het eerst ging bekijken, zaten de makers natuurlijk met het zweet op de rug: o jee, daar heb je de schrijver, wat zou zij ervan vinden? Ik heb, net als Emma, een piepklein rolletje in de film, maar verder heb ik me er helemaal niet mee bemoeid.

Ik ben in de business van het boeken schrijven, daarmee bemoei ik me tot op de laatste millimeter, maar van filmmaken heb ik geen verstand. Je moet de makers de kans geven om hun eigen kijk op het verhaal te ontwikkelen. Er lijkt me voor hen niks zo vervelend als de schrijver die even op de set komt kijken en zegt: ‘Zo’n vaas zou mijn hoofdpersoon nóóit in huis neerzetten.’ En verder dacht ik wat Herman Koch heeft gezegd: ‘Als de film goed gelukt is, verkoop ik meer boeken. Als de film niet goed gelukt is, zeggen mensen: ‘Het boek was beter.’ *I can’t lose.*’ Zó ben ik erin gegaan. Maar gelukkig: ik vind echt dat ze het goed gedaan hebben. Ik had voor de mannelijke hoofdpersoon een heel ander type in mijn hoofd dan Jan Kooijman, maar nu ik de film heb gezien, denk ik: dit had toch alleen maar Jan Kooijman kunnen zijn! Het was zo overtuigend. En Barbara Sloesen is een ongelooflijk leuke Iris. We zouden een grote première in Tuschinski doen, ik zou vijfhonderd man uitnodigen en had er helemaal zin in. Als ik nu vijf mensen mag meenemen, is het al veel. Maar dat maakt me niks meer uit. Ik ben alleen maar dankbaar dat hij in de bioscoop te zien zal zijn en ik hoop dat mensen hem net zo leuk vinden als ik.”

Het belangrijkste

Dit is sowieso een tijd voor dankbaarheid, vindt ze: voor wat er wel kan, voor wat er wel is. “Dat iedereen gezond is ten eerste, want dat is toch het belangrijkste, weten we nu. Uiteindelijk, als je alles afpelt net zolang totdat je bij de kern uitkomt, kom je bij onze *family unit*, wij met z’n vieren. Voeg daarbij mijn moeder, de ouders van Richard, mijn broer, zijn zus – als het daar allemaal goed mee gaat en iedereen een dak boven zijn hoofd heeft, dan heb je al heel veel om dankbaar voor te zijn. Een paar maanden waren we daar echt van doordrongen en dat was eigenlijk best fijn, achteraf gezien. Wat me wel opvalt: zodra er weer meer kan, wil je ook meer. Wanneer kan Emma weer naar Los Angeles met haar vriend, wanneer kan de vriendin van Alec terug naar Nederland komen? Wanneer zijn er weer tennistoernooien? De filmmaatschappij die *Alles is zoals het zou moeten zijn* heeft gemaakt, heeft ook de rechten gekocht van *Dubbelzes*, mijn tweede roman.

Terwijl de eerste film nog niet eens in de bioscoop draait, denk ik alweer aan de volgende. Dat vind ik eigenlijk best raar. Maar misschien is dat mens eigen.”

Nieuwe dingen

Nu er weer muziek in het leven zit, is ze ook weer gaan schrijven: een boek over geluk en gezelligheid in het Nederland van nu, over rust vinden in een onrustige wereld en duurzaamheid. “Het gaat vooral over de natuur in gaan en hoe mooi Nederland is. Het moet dit najaar verschijnen. Daarnaast heb ik een kinderboekenreeks verzonnen, wil ik een korte verhalenbundel schrijven, ben ik bezig met het uitwerken van een idee voor een televisieserie of een film. Ik heb nog zo veel dromen. Toen

“Ik ben een soort emotioneel vliegpapier, ik trek me altijd alles heel erg aan”

ik vijftig werd, heb ik me voorgenomen om nieuwe dingen te blijven proberen, ook al dienen die zich minder makkelijk aan. Heel lang kan het niet op: je eerste diploma, je eerste baan, je eerste huis, je eerste auto, je eerste huwelijk... Dat met Richard is mijn tweede. Je eerste zwangerschap, je eerste kind. Dan lijken ineens alle eerste momenten op te zijn. Dat is natuurlijk niet waar, want ik heb nog nooit de verfilming van een van mijn boeken meegemaakt. Ik heb ook nog nooit een verhalenbundel geschreven. Die eerste keren zijn niet op, maar je moet er wel meer je best voor doen. In beweging blijven. De afgelopen maanden heb ik ter corona-afleiding zo veel technische lego gebouwd met de kinderen dat ik dacht: misschien wil ik wel vaker iets met mijn handen gaan doen. Een vriendin schildert een keer in de week, wie weet is dat ook iets voor mij? Een meditatieopleiding volgen lijkt me ook wel wat.” Dus eigenlijk... is alles haast weer zoals het zou moeten zijn? “Ja, zeker in de zin van: het leven loopt zoals het loopt.” □

In het Libelle TV-programma **Wanneer heb je voor het laatst...** geeft Daphne antwoord op prangende vragen. libellevt.nl/voor-het-laatste

BOTTOMS UP AT THE POOL

**“WE MOETEN HET
LEVEN LEREN
ACCEPTEREN
ZOALS HET IS,
NIET ZOALS HET
ZOU MOETEN ZIJN”**

